

Simion Gavrilă, Ctitorul

Aniversarea unei jumătăți de secol de existență a muzeului tulcean, vechiul “Muzeu al Deltei Dunării”, devenit, după 19 martie 1993, “Institut de Cercetări Eco-Muzeale” nu poate și nu ar fi drept să fie separată de cea a omului care și-a zidit viața la temelie instituției – dr. Simion Gavrilă. Pentru oricine este limpede că ridicarea și devenirea acestei instituții culturale a stat sub zodia fericită a calităților cu care harul l-a înzestrat pe acest mare om.

Născut la 18 noiembrie 1928, la Adâncata, jud. Ialomița, într-o familie de țărani, pe care așezarea geografică a satului și înnoirile prin care trecea societatea românească în anii de după Marele Război au racordat-o de timpuriu la pulsul industrial, Simion Gavrilă și-a început studiile în comuna natală. Au urmat apoi anii gimnaziului și cei ai liceului, la Ploiești, ani care au coincis și cu cei ai “marii încercări ai Celui de al Doilea Război Mondial”. Prima parte a studiilor liceale le-a făcut la liceul “Nicolae Bălcescu”, dar distrugerea parțială a clădirii lăcașului de învățământ, în urma devastatoarelor bombardamente din anul 1944, l-a obligat pe tânărul Simion Gavrilă să le reia, în 1946, la Cluj, unde de altfel și-a luat bacalaureatul, în 1948.

Amintirea anilor petrecuți la liceul “Nicolae Bălcescu”, sub privegherea a doi dascăli ploieșteni celebri, Constantin M. Râpeanu, profesor de limba și literatura română și Nicolae Simache, profesor de istorie, a rămas mereu vie în memoria profesorului și specialistului de mai târziu. De altfel, profesorul Simache a deschis elevului său nu numai pasiunea pentru ISTORIE, dar și respectul pentru documentul istoric, ca piesă de muzeu, îndemnându-și învățăceii să adune și să salveze mărturiile trecutului, care erau expuse într-o sală a liceului “Nicolae Bălcescu”. Anii liceului au fost esențiali pentru viitoarea formațiune a lui Simion Gavrilă, care în 1949 s-a înscris la Facultatea de Istorie a Universității din București, pe care o va absolvi în 1953. În acest mediu, marii profesorii Ion Nestor, Emil Condurachi, Grigore Florescu și Andrei Oțetea aveau să marcheze interesul și metoda de cercetare istorică a studentului și apoi a viitorului specialist. De altfel, toată viața Simion Gavrilă va vorbi cu căldură de orele petrecute alături de dascălii lui și pierde nici o ocazie pentru a-și exprima recunoștința față de ei.

După absolvirea facultății, în 1953, a fost repartizat la Școala Normală, viitorul Liceu Pedagogic din Tulcea, localitate socotită atunci, ca fiind un fel de “capăt al lumii ...”, un fel de loc de exil ... Din acel moment, viața lui Simion Gavrilă s-a confundat cu cea a ținutului de la Gurile Dunării, îndrăgostindu-se de frumusețea stranie a dealurilor, cu iarba mărunță, arsă de soare, de apele bătrâne ale fluviului și lacurilor, de stuful și pădurile de sălcii, dar mai ales de inegalabilul patrimoniu arheologic al Dobrogei de Nord și de mozaicul de limbi, culturi și religii ale oamenilor locului. Aici își va întemeia o familie, aici se va naște și va crește copilul său Daniela, dar și fiul său spiritual, “Muzeul Deltei Dunării”, al cărui director a fost numit la 20 martie 1955.

Întemeiat în 1949, în contextul politico-ideologic al acelor ani de dictatură, Muzeul Raional Tulcea, așa cum se numea inițial instituția, era în 1955 un modest așezământ cultural de provincie, reunind într-o singură sală, de 30 – 35 m² ca într-un “panopticum universale”, câteva obiecte arheologice, monede, animale naturalizate, obiecte etnografice și planșe editate de oficinile de propagandă ale regimului, pentru intensificarea educației materialist-ateiste a populației. Până la venirea lui Simion Gavrilă la conducerea muzeului, acesta a fost condus de diletanți, plini de entuziasm, cum fusese învățătorul Nichita Bonjuc, sau de diverși activiști politico-culturali, lipsiți nu numai de cele mai elementare cunoștințe despre menirea muzeului, dar și de vreun interes față de instituție, care era numai un post și locul de unde încasau o retribuție.

Venirea unui om tânăr, bine pregătit, perseverent și cu dragoste de muzeu, cum a fost Simion Gavrilă au fost determinante pentru soarta instituției, chiar dacă timp de zece ani, până în 1965, el a fost singurul specialist, care avea în subordine un taxidermist și o femeie de serviciu. Anii 1955 – 1970 au fost cei ai constituirii adevăratelor colecții muzeale, cele care reprezintă nucleul marelui muzeu românesc și european de azi. Toate secțiile muzeale, azi ajunse ele însele adevărate muzee, de științe naturale, de arheologie și istorie, de etnografie și de artă își au, în mod indiscutabil, originile în harnica activitate de colecționare desfășurată timp de mulți ani de către Simion Gavrilă, căci, deși istoric de meserie, el s-a aplecat cu egală înțelegere și același interes și spre adunarea și conservarea vestigiilor culturii populare tradiționale, supusă unei accelerat proces de degradare în anii cooperativizării forțate a agriculturii și a celor de științe naturale, atât de bogate și diversificate în acest colț de țară, nu mai puțin amenințate și ele de modificările accidentale sau intenționate ale habitatului de silvostepă sau lacustru și deltaic, ca urmare a transformărilor economico-sociale și politice din acei ani.

Încă de atunci s-au vădit marile calități de constructor și organizator de instituții ale lui Simion Gavrilă, care a știut să stabilească relații de colaborare și de prietenie cu oameni de profesii foarte diverse, risipiți în localitățile raionului și apoi județului – profesori și învățători, medici, preoți, ofițeri, ingineri, muncitori și țărani, care au salvat și au încredințat spre păstrare muzeului piese de mare valoare, care constituie adevărate capodopere ale patrimoniului nostru cultural național. Entuziasmul și devotamentul lui Simion Gavrilă pentru ideea de muzeu a molipsit pe mulți factori de conducere, fapt ce a fost benefic pentru tânăra instituție în constituire și mai apoi. Putem spune, fără să greșim, că muzeul din Tulcea a ajuns la poziția de mare instituție de specialitate națională și internațională și datorită faptului că directorul ei a știut în permanență să unească toate energiile locale și naționale. Muzeul a devenit ceea ce este și datorită colaboratorilor săi permanenți sau voluntari, dar mai ales extraordinarului sprijin al autorităților locale, de-a lungul ultimelor decenii.

Din primii ani de muncă la Muzeul Raional și apoi al “Deltei Dunării” datează salvarea prin cercetările lui Simion Gavrilă a marilor tezaure monetare de pe dealul Uzum-Baiîr, comuna M. Kogălniceanu și de la Isaccea, a numeroase inscripții antice și icoane, ca și cercetările arheologice din necropolele feudal timpurii de la Nalbant și a celor getice de la Caraorman și Enisala.

La mijlocul și sfârșitul anilor ‘60, procesul de structurare a instituției muzeale din Tulcea a cunoscut două momente de răscruce. Primul dintre ele îl constituie deschiderea, în iulie 1964, a Secției de Științe Naturale, amplasată într-o superbă clădire, monument istoric, din centrul orașului. Expoziția era extrem de interesantă și modernă și și-a păstrat, în bună măsură aceste calități până azi. Acest muzeu a devenit rapid o adevărată emblemă a muzecografiei românești, fiind apreciat atât de specialiștii români și străini, cât și de sutele de mii de vizitatori din țară și de peste hotare. La scurtă vreme, în 1968, prin reforma administrativă se recrea județul Tulcea, ca unitate administrativă care controla jumătatea septentrională a Dobrogei și Delta Dunării. În noile condiții, Muzeul raional, devenit între timp, “al Deltei Dunării” își extindea sfera de competență asupra unui teritoriu considerabil mai extins și mai divers din punct de vedere al habitatului natural, uman și istoric. Autoritățile locale au alocat fonduri generoase pentru cercetările arheologice de la Nalbant și Enisala, chiar dacă au rămas opace repetatelor demersuri ale lui Simion Gavrilă de a păstra și restaura superbul monument de arhitectură, care era Bazarul turcesc din Tulcea, singurul de acest fel care mai supraviețuia în România.

Tot în acești ani, perseverența și fantezia creatoare, talentul diplomatic al directorului muzeului tulcean s-au vădit din nou cu prilejul operațiunilor de “reparații”, pe care le-a suferit... o veche poziție fortificată de artilerie, situată pe colina “Hora”, care domină orașul Tulcea și intrarea în Deltă, locul pe care s-au aflat dava getică Aegyssus și orașului roman și bizantin care i-au succedat, strămoașele centrului urban de azi. Conturnând absurdele bariere birocratice ale regimului trecut, care limitau la maximum investițiile culturale, Simion Gavrilă și-a asumat riscul de a face, încetul cu încetul, din fosta baterie de artilerie... o superbă clădire muzeală, cu un fermecător aer mediteranean. Probabil nici unul din vizitatorii, ca și mulți specialiști, care trec pragul Secției de Istorie și Arheologie nu bănuiesc că aceste clădiri, aparent atât de unitare, sunt, de fapt, rodul unei perseverente munci de ani de zile, prin care, cu mijloace modeste o construcție străină ca destinație s-a metamorfozat în unul din sediile de muzeu românești, cu cea mai accentuată personalitate arhitectonică. În 1970 zestrea muzeografică a

Tulcei se îmbogățea cu o nouă secție, cea de Arheologie și Istorie, urmată apoi de Secțiile de Artă și Etnografie. Mai mult decât atât, într-un demers profund democratic, muzeul tulcean ieșea din reședința de județ pentru a se instala mai aproape de locuitorii din alte localități – Babadag, Enisala, Celic-Dere.

Nici Secțiile de Artă și de Etnografie nu erau niște banale expoziții, ci creații muzeografice de prim ordin, foarte originale în peisajul de specialitate. Prima reunea o superbă colecție de artă românească clasică și contemporană cu subiect dobrogean și de artă decorativă orientală, iar cea de-a doua o bogată colecție de etnografie românească și a minorităților etnice trăitoare în zona Gurilor Dunării. Zestrea secțiilor a fost mult îmbogățită prin numeroase cercetări arheologice sistematice sau periegeze, prin programe sistematice de evidență și achiziționare a eșantioanelor de floră și faună sau de piese etnografice. S-au constituit și s-au dotat cu aparatură modernă laboratoarele de restaurare și conservare pentru metal, ceramică, textile, taxidermie unde lucrau adevărați “maestrii” ai domeniului. Biblioteca s-a îmbogățit substanțial, devenind una din cele mai importante din țară. O muncă uriașă a fost investită în organizarea unor depozite sistematice – model și pentru alte muzee din țară.

Anii 1970 – 1976 au constituit și perioada în care zestrea umană a “Muzeului Deltei Dunării”, multă vreme redusă la doi-trei specialiști s-a îmbogățit cu numeroși absolvenți tineri ai facultăților de istorie, arte sau istoria artelor, științe ale naturii. Este o cinste să afirm că însuși autorul acestor rânduri, datorează specializarea în domeniul numismaticii, dar nu numai atât, lui Simion Gavrilă, care mi-a propus în 1975 să-i devin colaborator. Întreaga mea carieră ulterioară a stat sub zodia fericită a perioadei tulcene, petrecută alături de maestrul meu. Sub conducerea lui Simion Gavrilă, “Muzeul Deltei Dunării” va deveni o școală de muzeografie unde se vor forma specialiști bine cunoscuți azi în domeniile arheologiei, numismaticii, etnografiei sau istoriei artei. Directorul instituției a fost nu numai un dascăl generos și sever, dar și un părinte apropiat, care se preocupa de confortul și perfecționarea colaboratorilor săi, ajutându-i să obțină locuințe sau burse în străinătate. Generozitatea lui față de cei mai tineri mergea până într-acolo încât garanta pentru ei, personal, la Serviciul de Pașapoarte (de fapt Securitate), ori de câte ori aveau o invitație în străinătate. Spre cinstea lor, toți cei care l-au avut ca “garant”, nu i-au înșelat încrederea și s-au întors în țară. Simion Gavrilă nu pierdea nici o ocazie să sprijine și să încurajeze cercetarea, munca creatoare, deciziile manageriale, delegând responsabilități tinerilor, învățându-i să fie creatori, utili și responsabili.

După 1976 “Muzeul Deltei Dunării” a devenit tot mai frecvent loc de practică pentru studenții facultăților de istorie din București și Iași, iar după 1990 și pentru cei de la Chișinău. La acest ultim capitol, Simion Gavrilă a fost unul din rarii români, care au înțeles că doar “podurile de flori” nu sunt suficiente pentru a reface legăturile dintre cele două maluri ale Prutului, militând activ pentru colaborarea dintre instituțiile românești și basarabene, dintre specialiști. De altfel, după Dobrogea, Basarabia constituie marea lui dragoste ...

Până unde mergea devotamentul lui Simion Gavrilă față de “Muzeul Deltei Dunării” este dovedit de faptul că, adesea, în anii 1975 – 1980, când banii promiși de administrația județului nu soseau la timp, el nu ezita să desființeze carnetele de CEC, pe care erau depuși banii pentru nunta fiicei sale, pentru a plăti la timp muncitorii de pe șantierele arheologice, pentru ca imaginea și prestigiul instituției să nu sufere. Mărturisesc că de-a lungul unei activități de peste 25 de ani în muzeografie, nu am întâlnit un gest similar... Desigur, în acest context ar fi de prisos să mai enumăr toate după-amiezile, sâmbetele sau duminicile pe care și le petrecea în muzeu, în periegeze sau săpături arheologice. Cel mai adesea el era primul care intra în muzeu și ultimul care pleca. De altfel, energia lui debordantă (care i-a atras porecla de Bismarck, în lumea arheologică și muzeografică) nu l-a părăsit nici azi, la peste 70 de ani, dovedind o vitalitate, o prospețime a minții și o putere de muncă rar întâlnite la oameni mult mai tineri !

A înfruntat cu bărbăție toate dificultățile și obstacolele, care nu au fost puține, mai ales în partea finală a “epocii de aur” a regimului ceaușist, căutând să apere instituția și oamenii ei de noianul de măsuri aberante care se abăteau asupra lăcașurilor de cultură, păstrând mereu vie speranța că vor veni zile mai bune.

În ciuda marelui consum de energie cerut de administrarea unei instituții tot mai mari și mai complexe, Simion Gavrilă a știut să-și folosească resursele și pentru cercetările științifice. Săpăturile întreprinse la Nalbant, Enisala, Isaccea (Noviodunum), Sabangia, Beidaud și Celic Dere au adus

contribuții remarcabile nu numai la istoria ținutului de la Gurile Dunării, dar în multe cazuri și pentru istoria României sau a Europei de Sud-est, în perioada antică și a feudalismului timpuriu. Ca o încununare a acestei activități, a obținut titlul de doctor în științe istorice prin susținerea, în anul 1983, a tezei “Civilizația geto-dacică din nordul Dobrogei “ (cond. științific acad. Emil Condurachi). A publicat peste 60 de studii și articole în prestigioase publicații științifice din țară și străinătate (Bulgaria, Iugoslavia, Austria, Elveția, Olanda, Grecia, Slovacia și Germania). Lor li se adaugă alte numeroase articole de popularizare, filme, emisiuni la radio sau televiziune, conferințe și comunicări, legate de inestimabila zestre arheologică și istorică a pământului dobrogean.

Deschis mereu cooperării internaționale, dr. Simion Gavrilă a participat la implementarea unor importante proiecte cu mare impact cultural și științific realizate cu instituții din Italia, Portugalia, Franța, Elveția și Marea Britanie.

Dr. Simion Gavrilă este întemeietorul și redactorul principal al prestigioasei publicații muzeale “Peuce”, fondată în 1971, ajunsă la cel de al doisprezecelea volum și a seriei de publicații monografice “Bibliotheca Istro-Pontica”, cunoscute de multă vreme nu numai în țară, dar și în străinătate, unde figurează la loc de cinste între publicațiile de specialitate românești.

Apreciat, ca specialist și iubit, ca om, de breasla muzeografică și arheologică, dr. Simion Gavrilă a fost ales membru de onoare al Societății Numismatice Române, membru al Institutului Român de Tracologie, membru al Asociației pentru Cercetarea Monumentelor Funerare Antice, membru al Societății Academice Române și membru al Uniunii Internaționale de Studii de Pre și Protoistorie, precum și președinte al celei de a XXX-a comisii a acesteia, dedicată studiului riturilor funerare în culturile preistorice din sud-estul Europei.

Acum la aniversarea a 50 de ani, de activitate muzeografică tulceană, adevăratul ctitor al acestei instituții poate prezenta cel mai concludent bilanț, Institutul de Cercetări Eco-Muzeale, cu secțiile sale, cu zestrea lor patrimonială unică, cu peste 40 de specialiști, cu zeci de colaboratori, mândri de a face parte dintr-un mare muzeu românesc, dintr-un mare muzeu european. Simion Gavrilă mai poate prezenta și un alt record personal, 45 de ani de conducere neîntreruptă a unei instituții, fără îndoială un unicat în România postbelică, țară celebră pentru instabilitatea ei instituțională și managerială. Toate vorbesc despre calitățile de excepție ale omului pe care îl sărbătorim, împreună cu instituția pe care a creat-o și ridicat-o pe trepte tot mai înalte.

Ambilor le dorim ani mulți și buni !

Ernest Oberländer-Târnoveanu

I. Activitatea științifică

1. Arheologie

a) *Participări la săpăturile arheologice de inițiere și perfecționare:* Capidava (Gr. Florescu); Murighiol (Exsp. Bujor); Gura-Dobrogei (Nicolaescu-Plopșor); Isaccea (I. Barnea și Exsp. Bujor).

b) *Cercetări și intervenții de salvare* – situri (în special necropole) care au aparținut unor comunități din epoci și civilizații diferite: Tulcea-Sud, Sabangia, Zebil (cultura Iamnaia), Telița (geto-dacice), Isaccea (romane), Nalbant (feudal-timpurie), în așezări fortificate la Tulcea (Dealul Taberei și Parc Monument) sau pentru salvarea unor tezaure: Isaccea, Alba, Tulcea, Uzum Baiîr, Visterna, M. Kogălniceanu, Enisala.

c) *Săpături sistematice prin care s-a urmărit elucidarea unor teme bine definite.* Cercetarea necropolei geto-dace (sec. IV a.Chr.) de la Enisala, cercetări asupra siturilor de pe Valea Celicului: așezarea și necropola acesteia (sec. VII – III a.Chr.) și dăva din vârful Edirelen, cercetări asupra așezărilor și cetăților fortificate hallstattiene și geto-dace de la Beidaud, Beștepe și Tichilești. A continuat cercetarea mormintelor tumulare, a necropolei romane de la Isaccea, în special.

d) Organizarea și coordonarea unor șantiere arheologice:

- Șantierul arheologic de la Telița: 1957.
- Șantierul arheologic de la necropola romană de la Isaccea; 1958, 1979 – 1980, 1989 – 1991.
- Șantierul arheologic de la Nalbant: 1960 – 1964.
- Șantierul arheologic de la Enisala; 1968 – 1976.
- Șantierul arheologic de la Beidaud: 1976 – 1980.
- Șantierul arheologic de la Ciucurova: 1982.
- Șantierul arheologic de la Murighiol: 1983 – 1984.
- Șantierul arheologic de la Tichilești: 1989.
- Șantierul arheologic de la Sabangia: 1981.
- Șantierul arheologic de la Celic Dere-Telița: 1985 – 1999.

e) Contribuții (sprijin material și moral) la desfășurarea activității de cercetare arheologică pe șantierele:

- Beroe (cercetări conduse de P. Aurelian)
- Argamum (Maria Coja, în prezent de Mihaela Mănușu-Adameșteanu);
- Sarinasuf (P. Alexandrescu);
- Babadag și Enisala (efectuate de Seb. Morintz).

II. Participări la manifestări științifice

1. De importanță națională și zonală

- 1964 – 1999, participare anuală cu comunicări la sesiunile de rapoarte organizate de Ministerul Culturii, Comisia Arheologică și muzee, referitoare la rezultatele cercetărilor arheologice întreprinse personal.
- 1970 – 1991, participare la toate Simpozioanele Naționale de Tracologie organizate de Institutul Român de Tracologie.
- 1966 – 1999, participare la toate Simpozioanele de Arheologie “Pontica” organizate de Muzeul de Istorie Națională și Arheologie – Constanța.
- Participări izolate la manifestări științifice de istorie și arheologie organizate de muzeele din București, Cluj, Bacău, Drobeta-Turnu Severin, Sibiu, de institutele de arheologie din București și Iași, precum și la multe manifestări științifice de etnografie.

2. Internaționale

- Primul Congres de Tracologie, Sofia, iulie 1972.
- Al X-lea Congres de Arheologie Clasică, Ankara– Izmir, septembrie 1973.
- Colocviul privind fortificațiile din Peninsula Balcanică înainte de venirea romanilor, Mostar (Iugoslavia), octombrie 1974.
- Colocviul “Magna Grecia”, Taranto (Italia), octombrie 1975.
- Al II-lea Congres de Tracologie, București – Tulcea, septembrie 1976.
- Simpozionul Sud-Est European referitor la evidența și inventarierea patrimoniului arheologic, Sarajevo, decembrie 1976.

- Colocviul Internațional privind ceramica romană, Velico-Târnovo (Bulgaria), septembrie 1979.
- Al XII-lea Congres de Arheologie Clasică, Atena, 4 – 10 septembrie 1983.
- Al VIII-lea Congres de Bronzuri Romane, Stara-Zagora (Bulgaria), mai 1984.
- Al IX-lea Congres de Bronzuri Romane, Viena, aprilie 1986.
- Al X-lea Congres de Bronzuri Romane, Freiburg, iunie 1988.
- Al XII-lea Congres de Bronzuri Romane, Nijmegen (Olanda), mai 1992.
- Simpozionul de Istorie Universală Veche, Universitatea Chișinău, 1992.
- Al XII-lea Congres de Pre- și Protoistorie, Bratislava, septembrie 1992.
- Colocviul Internațional privind Civilizația Fierului la Dunărea de Jos, Tulcea, septembrie 1993.
- Colocviul Internațional cu tema “Théories de la nécropole antique”, Lyon, 21 – 25 ianuarie 1995.
- Al II-lea Colocviu Internațional cu tema “Mormintele tumulare”, septembrie 1995.
- Al XIII-lea Congres Internațional de Pre- și Protoistorie, Forlì (Italia), septembrie 1996.
- Al VII-lea Congres Internațional de Tracologie, Mangalia – Tulcea, 1996.
- Colocviul Româno-Elen, noiembrie 1996.
- Al III-lea Colocviu Internațional cu tema “Coutumes funéraires dans l’Europe du XIIIe au IVe s. av. J.-C.”, Tulcea, 15 – 20 septembrie 1997 (organizator și participant).
- Simpozionul Internațional “Fluviile Europei”, Rovigo (Italia), 5 – 7 martie 1998.
- Colocviul Internațional cu tema “Culturile Epocii Bronzului Târziu”, septembrie 1998.
- Colocviul Internațional cu tema “Les peuples Indo-Européens”, Universitatea din Liege (Belgia), decembrie 1998.

3. Deplasări cu scop documentar în domeniul muzeistic

- 1965, noiembrie – decembrie (30 zile) în Ungaria, trimis de Ministerul Culturii (CCES).
- 1972, aprilie (15 zile) în Bulgaria, trimis de Asociația de Studii Sud-Est Europene.
- 1972, noiembrie-decembrie (30 zile) în Cehoslovacia, trimis de Ministerul Culturii (CCES).
- 1978, (15 zile) în Polonia, trimis de Asociația de Studii Sud-Est Europene.
- 1979, ianuarie (20 zile) în Danemarca, trimis de municipalitatea Tulcea.
- 1981, noiembrie (10 zile) la Paris, organizarea expoziției “Civilizația geto-dacilor”, trimis de Ministerul Culturii (CCES).
- 1982, octombrie – noiembrie (30 zile) în Italia, organizarea expozițiilor: “Delta Dunării” și “Arta populară la Dunărea de Jos”, trimis de Ministerul Culturii (CCES).
- 1983, septembrie (20 zile) în Grecia și Istanbul, facilitate – Școala de Arheologie din Atena.
- 1986, februarie (15 zile) la Moscova și Kiev, documentare, trimis de Academia Română.
- 1988, iunie (15 zile) la Frankfurt pe Main, documentare arheologică și muzeologie, invitat și bursier al Institutului Româno-German.
- 1992, două deplasări documentare la muzeele din Chișinău, la cetățile medievale și șantierele arheologice din Basarabia, realizate pentru invitați și cu sprijinul Universității de Stat din Chișinău.
- 1998, deplasări pe teme de muzeologie: martie la Rovigo (Italia) și mai la Bruxelles (Belgia).

4. Participări directe și contribuții la organizarea de manifestări științifice, realizări editoriale și muzeistice

- 4 – 8 iunie 1971, Tulcea, Primul Colocviu de studii și comunicări despre zona Dunării de Jos (științele naturii, istorie, etnografie și muzeologie). Lucrările susținute au constituit materiale pentru *sumarul Peuce I, științele naturii, vol. II istorie și arheologie*.
- 1973, susținere materială și morală, partea a II-a a Congresului Internațional privind *limes-ul roman* (Mamaia – Tulcea).
- 2 – 5 iunie 1975, Al II-lea Colocviu de studii și comunicări despre zona Dunării de Jos,

materializat prin editarea anuarului muzeului – Peuce, vol. III (științele naturii) și vol. IV (istorie și arheologie).

– septembrie 1976, organizarea, desfășurarea, documentarea pe șantiere arheologice și expoziție (partea a II-a) a celui de al doilea Congres Internațional de Tracologie (București – Tulcea). Suportarea integrală a cheltuielilor din partea a II-a a Congresului.

– 14 – 15 octombrie 1977, organizarea celui de al III-lea Colocviu de studii și comunicări despre zona Deltei Dunării și “Perfecționarea sistemului de evidență a patrimoniului cultural național”. Manifestarea, organizată sub coordonarea Ministerului Culturii (CCES) s-a materializat prin editarea anuarului Peuce, vol. V, părțile I, II și III (pe domenii: botanică, zoologie, entomologie), vol. VI, partea I (istorie și arheologie), partea a II-a (etnografie și muzeologie) și Peuce VII cu lucrări referitoare la evidența patrimoniului.

– 9 – 15 septembrie 1977, organizarea și finanțarea integrală a părții a II-a a celui de Al III-lea Congres Internațional de Epigrafie Greacă și Latină.

– 1 – 15 iulie 1979, organizarea Colocviului Internațional pentru pregătirea tinerilor arheologi din Balcani. Lucrările s-au desfășurat sub coordonarea științifică și morală a Asociației de Studii Sud-Est Europene.

– 20 – 23 martie 1980, organizarea și subvenționarea parțială a celei de A XIV-a Sesiuni Anuale de Rapoarte privind rezultatele cercetărilor arheologice din 1979. Lucrările s-au materializat în editarea volumului “Materiale și Cercetări Arheologice”, Tulcea, 1980.

– 1980 – 1981, organizarea, împreună cu Muzeul de Istorie al Transilvaniei și cu cel din Bacău, a expoziției itinerante pe plan european “Civilizația geto-tracilor” (Italia, Franța, Austria, Germania, Țările de Jos, Bulgaria etc.).

– 23 – 25 mai 1986, organizarea, sub auspiciile Ministerului Culturii (CCES), a celui de Al VIII-lea Simpozion referitor la valori bibliofile din patrimoniul cultural național. Cercetare și valorificare.

– 19 – 20 mai 1989, organizarea, împreună cu Societatea Numismatică Română și finanțarea integrală a întregului program al celui de Al III-lea Simpozion Național de Numismatică.

– 7 – 10 septembrie 1989, Al XII-lea Simpozion Național de Tracologie, organizat sub auspiciile Institutului Național de Tracologie. Organizarea manifestării ca și editarea volumului 7 “Symposia Thracologica” au fost suportate integral de Muzeul din Tulcea.

– 25 – 30 noiembrie 1993, organizarea și susținerea morală și materială, împreună cu Ministerul Culturii, a Colocviului Internațional privind civilizația fierului la Dunărea de Jos – Tulcea.

– inițiatorul – 1994 – și conducătorul Asociației de Studii pentru Arheologie Funerară

– toamna anului 1995 – organizarea primei manifestări internaționale sub auspiciile U.I.S.P.P. – al II-lea Colocviu Internațional de Arheologie Funerară.

– aprilie 1997 – Al XIV-lea Simpozion Național de Numismatică.

– toamna anului 1997 – Al III-lea Colocviu International de Arheologie Funerară.

5. Tematici, proiecte și realizări expoziționale

– 1957 – reorganizarea expoziției permanente.

– 1959 – extinderea și reorganizarea tematică a expoziției permanente.

– 1964 – extinderea și reorganizarea intergrală, tematică și expozițională a muzeului, devenit Muzeul “Delta Dunării”.

– 1968 – organizarea Casei Memoriale “Panait Cerna”.

– 1970 – organizarea muzeistică a Gospodăriei Țărănești de la Enisala.

– 1971 – întocmirea proiectului de organizare a Complexului Muzeal Tulcea – proiect bazat pe ideea muzeului ecologic.

– 1972 – organizarea în clădire proprie a expoziției Secției de Artă.

– 1973 – organizarea în orașul Babadag a expoziției permanente de artă orientală.

- 1975 – organizarea, în clădire nou construită a expoziției permanente a Secției de Arheologie.
- 1976 – extinderea și reorganizarea a Secției de Istorie și Arheologie.
- 1982 – extinderea și reorganizarea Muzeului de Artă Plastică.
- 1985 – organizarea Laboratorului de Restaurare a patrimoniului mobil.
- 1955 – 1986, formarea bibliotecii instituționale, ajunsă la 8.000 de volume.
- 1989 – organizarea în clădire proprie a Secției de Etnografie.
- 1993 – înființarea și organizarea Institutului de Cercetări Ecologico-Muzeale Tulcea.

6. Editorial

- Coordonator al anuarului muzeului “Peuce”, ajuns acum la volumul XIII, acte al congreselor și colocviilor, ghiduri ale expozițiilor muzeale, albume etc.
- Autor și coordonator al volumului “Dobrogea”, volum dedicat aniversării centenarului de la Independență și unirii cu Țara a Dobrogei.

7. Parteneriat cu străinătatea în activitatea de cercetare:

- Italia și Portugalia în Proiectul ECOS-OUVERTURE II, 1998 – 1999 – 2000.
- Rovigo – Italia, programul RAFAELOR – Proiectul FLUMINA – Omul și marile fluvii.
- Italia, Franța, Elveția etc., în Proiectul RESIDE.
- Cu Universitatea Wales din Babgor – Anglia și Asociația Arheologică Gwynedd, Proiectul ECO TURISM.

Lista lucrărilor de specialitate publicate de dr. Gavrilă Simion

1. *Un tezaur de monede republicane din Dobrogea* (în colaborare cu C. Preda), SCN 3, 1960, pp. 545 – 546.
2. *Săpături de salvare de la cimitirul roman de la Isaccea* (în colaborare cu E. Bujor), Materiale 7, 1961, pp. 391 – 400.
3. *Cercetările arheologice de la Telița (com. Poșta, r. Tulcea, reg. Dobrogea)*, (în colaborare cu Gh.I. Cantacuzino), Materiale 8, 1962, pp. 373 – 382.
4. *Le grand trésor de monnaies et lingots des XIIIe et XIVe siècles trouvé en Dobroudja septentrionale. Note préliminaire*, (în colaborare cu O. Iliescu), RÉSEE 2, 1 – 2, 1964, pp. 217 – 228.
5. *Das Donaudelta Museum in Tulcea*, Neue Museumskunde Jahrgang 9, 3, 1966.
6. *Les Gètes de la Dobroudja septentrionale du VIe au I^e siècle av.n.è.*, Thraco-Dacica 1, *Recueil d'études à l'occasion du IIe Congrès International de Thracologie, Bucarest, 4 – 10 sept. 1970*, pp. 143 – 163.
7. *Tezaurul de monede romane imperiale descoperite la Isaccea și atacul gotic din vremea lui Gallienus* (în colaborare cu C. Preda), Peuce 2, 1971, pp. 167 – 179.
8. *Necropola feudal-timpurie de la Nalbant*, Peuce 2, 1971, pp. 221 – 249.
9. *Cultura traco-getică în lumina izvoarelor arheologice descoperite în necropola de la Enisala*, Peuce 2, 1971, pp. 63 – 131.
10. *Descoperiri arheologice pe grindurile din Delta Dunării*, Peuce 2, 1971, pp. 47 – 63.

11. *Observații asupra unor probleme numismatice și economice la Dunărea de Jos în lumina unor tezaurare monetare de la sfârșitul sec. al XVIII-lea și începutul sec. XIX*, Peuce 2, 1971, pp. 405 – 409.
12. *Un nou punct de vedere în muzeologie*, Peuce 2, 1971, pp. 405 – 409.
13. *Muzeul "Deltei Dunării" – Scurt istoric al evoluției sale*, RevMuz 9, 3, 1972, pp. 200 – 202.
14. *Planul organizării unui Complex muzeal la Tulcea*, RevMuz 9, 3, 1972, pp. 203 – 222.
15. *Obiective muzeale în județul Tulcea*, RevMuz 9, 3, 1972, pp. 238 – 240.
16. *Estimații previzionale asupra Dobrogei în anul 2000*, Probleme economice, XXVI, 1973, 7, pp. 102 – 104; 1974, 1, pp. 120 – 121.
17. *La culture géto-dace du nord de la Dobruoudja dans la lumière des découvertes d'Enisala, în Thracia III, Primus Congressus Studiorum Thracicorum, Serdicae, 1974, pp. 291 – 304.*
18. *Quelques remarques sur la civilisation gétique des centres et forteresses autochtones de Dobroudja à la fin du Hallstatt et au commencement du La Tène, în Akademija Nauka i umjetnosti Bosne i Hercegovine, Posebana Isdanja, XXIV (Centare za Balkandoska Ispitivanja Kniga), Sarajevo, 1975, pp. 237 – 248 (Mejdunarodni Kolokvij, Mostar, 1974).*
19. *Cetatea geto-dacă de la Beștepe, com. Mahmudia*, Peuce 6, 1977, pp. 31 – 49.
20. *Necropolele getice de la Enisala și Telița*, Peuce 6, 1977, pp. 49 – 73.
21. *Descoperiri noi pe teritoriul Noviodunensis*, Peuce 6, 1977, pp. 123 – 149.
22. *Coordonate istorico-geografice, în El. Secoșan, St. Pârâu Costumul popular din județul Tulcea, Tulcea, 1980, pp. 8 – 14.*
23. *Așezarea hallstattiană de la Beidaud – Tulcea (în colaborare cu E. Lăzurcă)*, Peuce 8, 1980, pp. 37 – 54.
24. *Șantierul arheologic Troesmis*, Peuce 8, 1980, pp. 153 (158) – 288.
25. *Un cuptor roman de ars bombarde descoperit la Telița*, Peuce 9/1, 1984, pp. 67 – 73; 9/2, pp. 473 – 479.
26. *Descoperiri noi în necropola de la Noviodunum*, Peuce 9, 1984, pp. 75 – 97, 481 – 502.
27. *Un Éros trouvé à Valea Teilor, departement de Tulcea*, Peuce 9, 1984, pp. 333 – 337, 693 – 694.
28. *Elements de civilisation grecque classique dans le monde getique de la zone istro-pontique, în Praktika, Actes du XIIe Congrès International de Archéologie Classique, Athena, 4 – 10 sept. 1983, Atena, 1985, pp. 272 – 279, pl. 48 – 49.*
29. *Delta Dunării, dincolo de imagini*, în Ion Miclea, *Delta Dunării*, București, 1983.
30. *Seaux romains de bronze trouvés à Noviodunum*, Peuce 12, 1996, pp. 113 – 142.
31. *Les bronzes figurés romains trouvés dans la région du Bas-Danube et la question de leur origine, în Griechische und römische Statuetten und Großbronzen. Akten der 9.Tagung über antike Bronzen, Wien, 21 – 25 april 1986, Viena, 1988, pp. 365 – 379.*
32. *Geneza civilizației geto-dace (sec. VII – V î.e.n.)*, Symposia Thracologica 7, Tulcea, 1989, pp. 213 – 223.
33. *O nouă cultură de la începutul epocii bronzului pe teritoriul istro-pontic*, Peuce 10, 1991, pp. 33 – 41.
34. *Trei piese romane de artă monumentală descoperite la Isaccea, jud. Tulcea*, RMI 60, 2, 1991, pp. 3 – 7.
35. *Das Hügelgrab mit schnurverzierten Gefäßen von Independența (Kreis Tulcea), în Beiträge zur Problematik der schnurverzierten Keramik Südosteuropas, Petre I. Roman, Ann Dodd-Oprițescu, Pál Janos (ed.), Mainz am Rhein, 1992, pp. 198 – 199, Tafel 17.*

36. *Geții de la Dunărea de Jos și civilizația lor*, Probleme actuale ale istoriei naționale și universale, Chișinău, 1992, pp. 18 – 47.
37. *Geții și sciții dinspre Gurile Dunării*, Carpica 23/1, 1992, pp. 95 – 105.
38. *Les Gètes du Bas-Danube à l'âge du fer: Leurs stations et leurs fortifications*, în *Actes du XIIe Congrès International des Sciences Préhistoriques et Protohistoriques*, Bratislava, 1 – 7 sept. 1991, 3, Bratislava, 1993, pp. 283 – 290.
39. *Patrimoniul cultural-istoric al populației din zona Rezervației Biosferei Delta Dunării*, Proiectul “Obiectivele de Management pentru Conservarea Biodiversității în Delta Dunării”, în Programul PHARE al Uniunii Europene, 1994, pp. 13 – 17.
40. *La population de la région du Bas-Danube aux VIe – Ve siècles av. J.C.*, Starinar, N.S., 43 – 44, 1992 – 1993, (1994), pp. 23 – 40.
41. *Rituri și ritualuri funerare practicate în necropola romană de la Noviodunum*, Pontica 27, 1994, pp. 91 – 105.
42. *Ensemble funéraire de la nécropole tumulaire de Noviodunum (Isaccea) avec une expertise de S. Apostolescu, T. Apostolescu, A. Scarlat et V. Zoran*, Dacia, N.S. 38 – 39, 1994 – 1995, pp. 121 – 149.
43. *O nouă necropolă getică la Murighiol. jud. Tulcea*, Peuce 11, 1995, pp. 265 – 302.
44. *Méthodes de datation et de localisation des centres de production des bronzes romaines découvertes dans la région du Bas-Danube*, în *Acta of the 12th International Congress on Ancient Bronzes*, Nijmegen, 1992, *Nederlandse Archeologische Rapporten* 18, Nijmegen, 1995, pp. 215 – 228.
45. *Das Gräberfeld von Ciucurova*, *Thraco-Dacica* 16, 1 – 2, 1995, pp. 151 – 170.
46. *Institutul de Cercetări Eco-Muzeale din Tulcea (Istoric și evoluție)*. *Analele Dobrogei*, S.N., I, 1995, 1, pp. 201 – 206.
47. *Cercetările de pe valea Celicului (Celic-Dere)*. *Analele Dobrogei*, S.N., I, 1995, 1, pp. 250 – 253.
48. *Gètes et Scythes aux Bouches du Danube*, în *Actes du XIIIe Congrès International de Sciences Préhistoriques and Protohistoriques*, 8 – 14 sept. 1996, *Forli – Italia*, 4, Forli, 1996, pp. 753 – 764.
49. *Le site de Celic-Dere. Interpretations ethnoculturelles et implications dans la chronologie du Hallstatt final*, în “*Prima epocă a fierului la Gurile Dunării și în zonele circumpontice*”. *Lucrările Colocviului Internațional*, sept. 1993. Tulcea, 1997, pp. 231 – 252.
50. *Nécropoles des Bouches du Danube: pratiques, rituels funéraires et ethnicité (VIe s.av. J.-C. – IIe s. ap. J.-C.)*, în *Nécropole et Pouvoir – Idéologie, pratiques et interpretations*, *Actes du Colloque “Théories de la nécropole antique*, Lyon, 21 – 25 janvier 1995, *Travaux de la Maison de l’Orient Méditerranéen* 27, Lyon – Atena, 1998, pp. 167 – 190.
51. *Point de vue concernant une chronologie absolue de l’Age du Fer au Bas-Danube*, în *Actes du VIIe Congrès International de Thracologie*, Mangalia – Constanța – Tulcea, 1996, 2, București, 1998, p. 519 – 566.
52. *L’architecture de tombes tumulaires du Celic-Dere*, în *Al III-lea Colocviu Internațional cu tema “Coutumes funéraires dans l’Europe du XIIIe au IVe s. av. J.C.”*, Tulcea 15 – 20 sept. 1997 (sub tipar).
53. *Nature et civilisation*, *Simposia Internazionale*, Rovigo, 5 – 7 marza 1998 (sub tipar).
54. *Les peuples Indo-Européens à Bas-Danube*, Réunion UISPP, Université de Liege-Gand, 16 – 19 dec. 1998 (sub tipar).